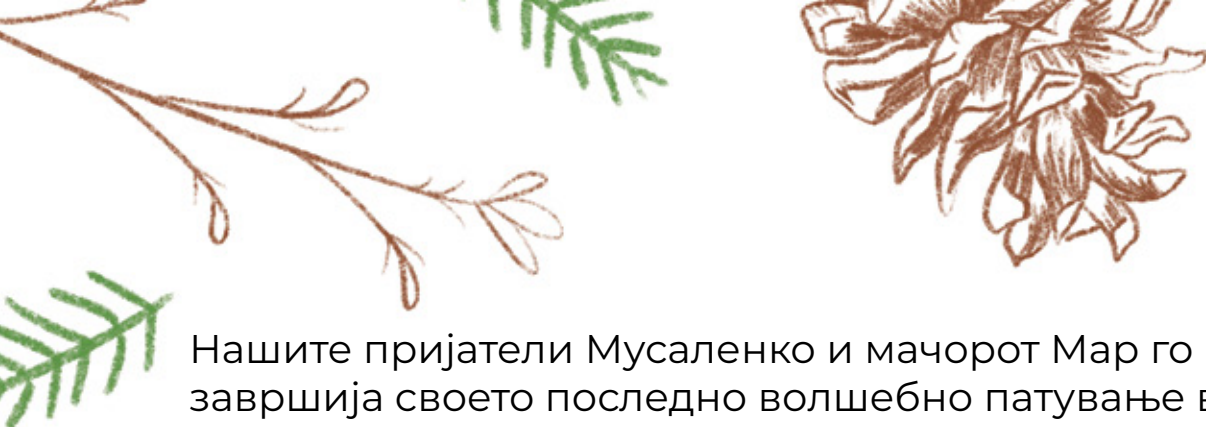




МУСАЛЕНКО

и мистеријата
со изчезнатите
празници





Нашите пријатели Мусаленко и мачорот Мар го завршија своето последно волшебно патување во паркот до еден уште поволшебен вир. Ве потсетуваме дека овде не зборуваме за обичен вир, туку за магична врата, која во претходната книга ги телепортираше нашите пријатели во неколку различни земји.


Во Египет, двајцата јунаци се сретнаа со Камилата, водачот на караванот, во Македонија - со лебедот Јас-сум -Јас. Тие се сретнаа и со најмалото Колибри во светот, чиј роден дом е Куба, и една Дива коза со кацига и ламба на главата од Бугарија.

Мусаленко внимателно ги разгледуваше фотографиите од тоа патување, кои ги најде во својот ранец. Секоја фотографија беше во различна боја и му го врати сеќавањето на различните авантури и го потсети на новите пријатели. И штом ги затвори очите, без да сака, Мусаленко го почувствува мирисот на секоја земја што ја посети:

- Бугарија му мирисаше на планини и на чај од билки;
- Египет му мирисаше на врел песок;
- Македонија – на зелени шуми по летен дожд;
- И Куба - на океанот и бескрајните плажи :)







Така замислениот Мусаленко одеднаш се уплаши од нешто што наеднаш му падна врз главата. Некако се надеваше дека тоа е капка од невидлив дождовен облак, но испадна дека е... голема кака од голема и бела птица. Додека Мар му се насмевна на пријателот под мустаќ, птицата го изненади неговото чисто и меко портокалово крзно. Мар воопшто не беше задоволен. Мавташе со шепите, ги покажа забите и канците во воздухот, а Мусаленко се насмевна:

– Мар, нели знаеш дека е среќа ако те покака идентификуван летечки предмет :) !? – се сврте кон своето маче Мусаленко и отиде до блиската фонтана за да се исчисти пред да си одат дома.

Големата и грда бела птица, која ги покакала нашите пријатели, слета на фонтаната и ги гледаше со еден таков... тажен поглед.

– Момци, момци, качете се на мојот грб и га огиме во планинарскиот дом „Мусала“. Таму ќе дознаете сè ...

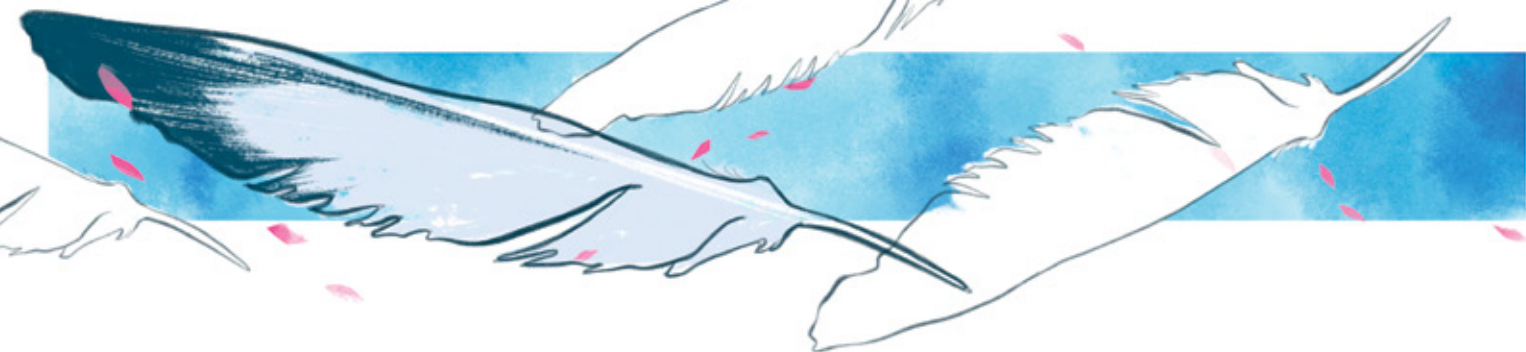
Мусаленко зачудено ја погледна птицата:

– Не ми е јасно како јас и Мар, кои тежиме барем 5 пати повеќе од тебе, ќе се качиме на твојот грб и ќе одлетаме каде било. Точно. Неколку недели редовно трчам во парк, пијам по 3 литри вода на ден и секоја сабота практикувам диета со сладолед, но сепак...

И додека гледаше во своите мускули со надеж дека сè уште има тука-таму по некој мускул, Мусаленко одед-







наш се почувствува лесен како пердув. Фонтаната личеше на фонтана за џинови, а птицата му се чинеше со големина на авион.

– Качете се – извика птицата, додека Мар и Мусаленко сè уште гледаа со чудење. – Добро е што со мојата магична кака успеав да ве смалам речиси до големина на вошки. Во спротивно, мојата мисија ќе беше целосно неуспешна. Искористете го моето лево крило како скала и смело качете се на мојот грб. Ќе летаме до планинарскиот дом каде што ќе има важен состанок.

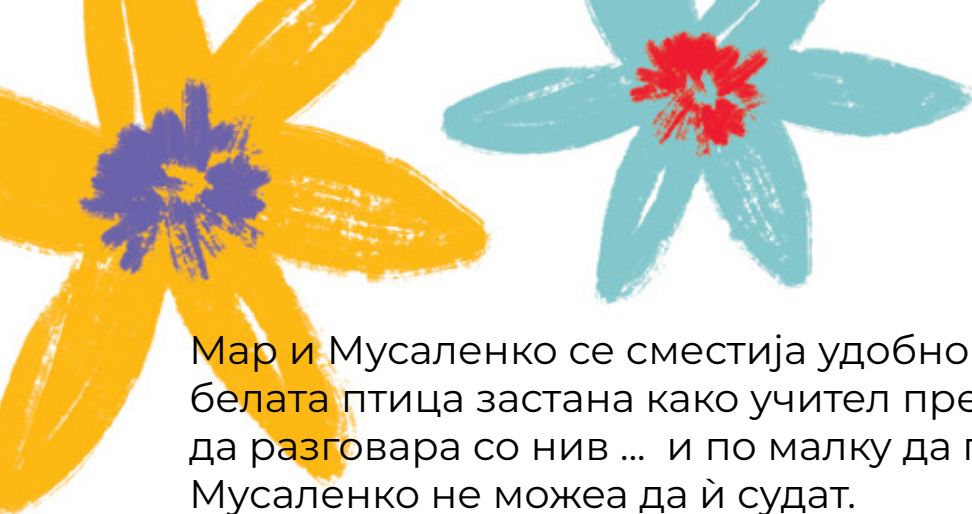
Мусаленко и Мар се качија на птицата. Таа леташе побрзо од ветрот. Зборувам, за оној силен ветер на морскиот брег кој прави бранови големи колку куќа. И многу лошо ви ја расипува косата или понекогаш ја претвора вашата капа за сонце или чадор за плажа во летечка чинија.

Мусаленко, Мар и белата птица летаа 3 дена и 7 ноќи. Тие поминаа низ тропска бура, облаци од розева шеќерна волна, Вистинско торнаго. Па, преку уште повистински водопад, се нурнаа во ледена река и за влакно пропуштија врел минерален извор со дури 103 степени Врела вода. Птицата ги пренесе низ девет земји во десетта земја и конечно успешно слетаа на покривот на планинарскиот дом „Мусала“. Таму беше скоро полноќ. Свездите беа побројни од темносиното небо, а месечината сјаеше и очигледно не беше во Сатурновата дупка (што и да значи тоа). Воздухот мирисаше на свежо печен леб, вкусна супа од грав, џем од малини и чај од планински билки.









Мар и Мусаленко се сместија удобно на покривот, а белата птица застана како учител пред нив и почна да разговара со нив ... и по малку да ги кара. Мар и Мусаленко не можеа да ѝ судат.

– Ве молам, бидете тивки и слушајте внимателно. Имам многу за раскажување – рече белата птица.

– Прво да се претставам - јас сум Џони, галебот што зборува. Јас сум паметен, трпелив, сакам да пеам и можам да слушам без да прекинувам. Мојата најневеројатна особина е што го разбирам јазикот на сите суштества од сите светови - луѓе, животни, птици, бубачки, риби, цвеќиња, дрвја, мовови, микроскопска зелена еуглена невидлива со голо око, змејови, непостоечки чудовишта под кревет и други. Најмногу ми се допаѓа да му помагам на еден многу голем и многу добар старец од Северниот Пол кој секогаш се шета облечен во црвена облека и црвена капа. Секоја година тој добива безброј писма од деца ширум светот кои пишуваат речиси правилно и на речиси сите јазици. Дали некогаш сте виделе како се пишува „Здраво“ на јапонски? Еве вака: こんにちは и се кажува *коничиуá/Kon'nichiwá.

Ахааа... и за малку ќе заборавав. Го разбирам и јазикот на сите ликови од сите бајки.

За среќа, не сум единствениот со оваа способност, продолжи галебот Џони. – Ние сме цело магично јато од галеби. Се обидуваме да ѝ помогнеме на планетата Земја да биде здрава, среќна и да продолжи да се врти околу сонцето. За жал, имавме многу работа во последниве години, главно со чистотата на Земјата.



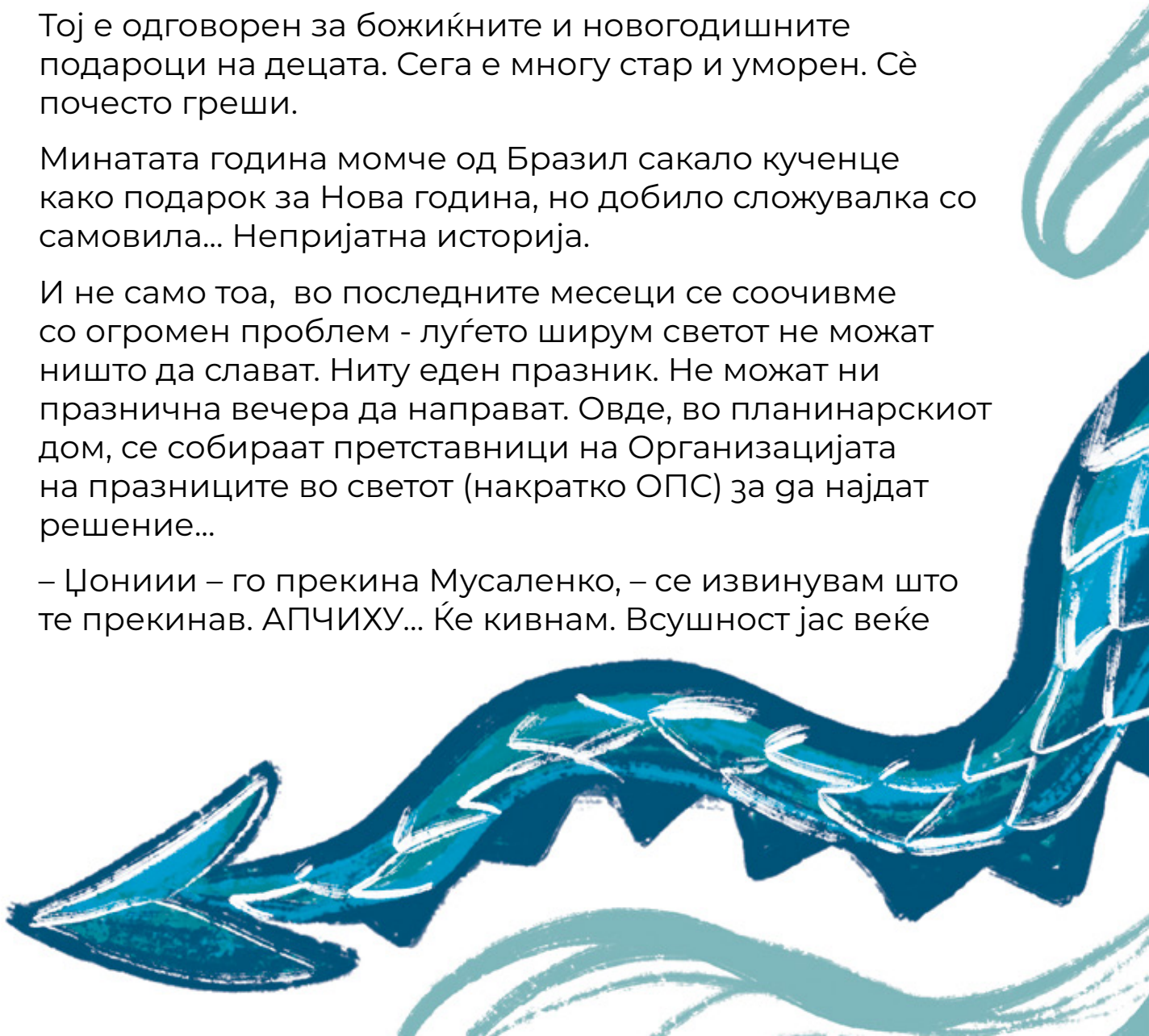
Луѓето користат огромна количина пластични шишиња, играчки, кеси и што уште не. Дали знаевте дека луѓето јадат дури и микроскопска пластика, но не го знаат тоа. Тие мислат дека деловите од скршената пластична кукла испаруваат, но тие всушност остануваат на земјата најмалку 200 години. И не се претвораат повторно во играчки, ниту пак стануваат невидливи. За тоа време, тие се распаѓаат на помали и помали парчиња, кои потоа поминуваат низ водата и завршуваат во храната на луѓето. Но ова е долга тема... Најтажно се чувствувам за природата и што не ми останува време да му помогнам на тој стар дедо од Северниот пол.


Тој е одговорен за божиќните и новогодишните подароци на децата. Сега е многу стар и уморен. Сè почесто греша.

Минатата година момче од Бразил сакало кученце како подарок за Нова година, но добило сложувалка со самовила... Непријатна историја.

И не само тоа, во последните месеци се соочивме со огромен проблем - луѓето ширум светот не можат ништо да слават. Ниту еден празник. Не можат ни празнична вечера да направат. Овде, во планинарскиот дом, се собираат претставници на Организацијата на празниците во светот (накратко ОПС) за да најдат решение...

– Џони – го прекина Мусаленко, – се извинувам што те прекинав. АПЧИХУ... Ќе кивнам. Всушност јас веќе





кивнав. Нешто помало од мене, но посветло, ми слета на носот.

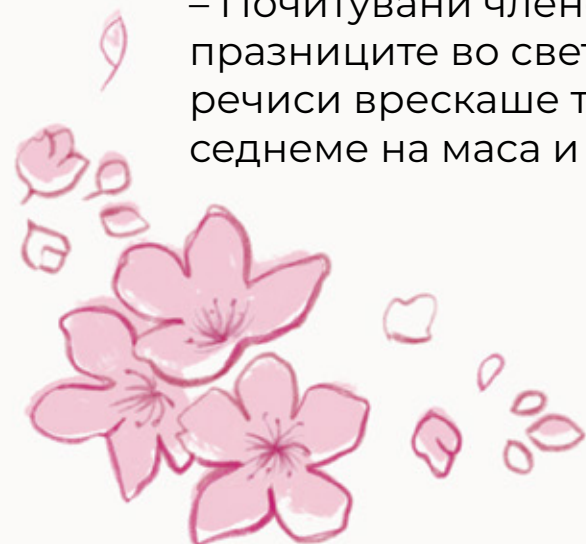
– Ооо, здраво, госпоѓо Светулке – рече Џони, гледајќи кон носот на Мусаленко. Останатите од ОПС те чекаат внатре, догаде Џони и продолжи.

- Некои гости велат дека им мирисаше на сулфур пред празникот да се растури... тој мирис на расипано јајце, знаете. Вистинските минерални извори мирисаат вака. И тогаш на сите луѓе им снемуга нешто за славење - храна, волна, боја за јајца, маски, костими... различни нешта со кои се слават различни празници.

– Од мирисот кој го спомена можам да кажам кој е вмешан... Злаја и Лошан – рече Мусаленко. – Но, да се открие тоа е полесниот дел. Зошто го прават тоа? Што сакаат да постигнат со ова? И како да ги најдете и сè да биде како што било? Тоа е она што треба да го разбереме. Ајде сите да огиме внатре.

Пријателите се лизнаа низ оџакот и се најдоа во огромна трпезарија. Таму Мусаленко беше многу изненаден кога ги виде своите пријатели од магичното патување и уште многу интересни животни од целиот свет. Имаше многу врева бидејќи сите се жалеа во исто време еден на друг, потоа другиот на некој друг, а третиот - на сите.

– Почитувани членови на Организацијата на празниците во светот, ве молам сите за ТИШИНА – речиси врескаше трпеливиот галеб Џони. – Ајде сите да седнеме на маса и да разговараме за конфузијата што





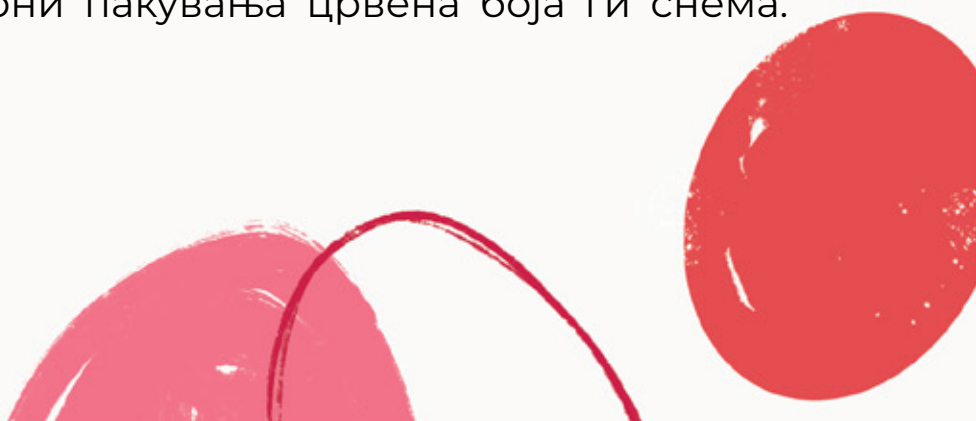
настана. Мусаленко и Мар се тука и ќе ни помогнат.

Настана апсолутна тишина. Се слушаше само бурата што се приближуваше, на која никој не и се плашеше. Дали знаете зошто? Затоа што беа заедно!

– Почнуваме со оној кој дојде од најдалеку - Светулката од Јапонија - ја претстави Џони гостинката која летала цел пат од Земјата на изгрејсонцето.

– Сите знаете – започна Светулката, – дека во Јапонија најпознатиот, убав, нежен и розов празник се нарекува САКУРА или ХАНАМИ – Гледање во цветовите на црешата. На крајот од месец март и почетокот на април, кога повеќето јапонски цреши (сакура), симбол на нашата земја, почнуваат да цветаат, ние сакаме да се забавуваме на излети наречени „ханами“ под дрвјата покриени со нежни розови цветови. Да... но не и оваа година. Некој ги украде сите цветови од сите расцутени цреши низ целата земја.. Луѓето се разболеа од голема тага, а светулките престанаа да светат ноќе...

– Ја разбираам твојата тага, Светулке. Иста е состојбата и во Македонија - продолжи лебедот Јас-сум-јас. – На Велигден традиционално фарбаме варени јајца. Со овој празник во христијанството и католицизмот се слави Воскресението на Исус Христос. Првото јајце е секогаш црвено, а останатите имаат секакви дезени, дизајни и бои. Насекаде има велигденски чоколадни зајачиња и многу колачи. Најдобриот дел од прославата е чукањето со украсените јајца. Ова се прави за здравје. Кој ќе има најјако јајце ќе ужива во многу среќа и одлично здравје. Ох, толку лоша работа се случи. Сите милиони варени јајца и сите милиони пакувања црвена боја ги снема.



Испарија!!!! Ниенте! Нада! Нула! И сега како ќе славиме?

На средбата во планинарскиот дом атмосферата стануваше се понапната и побучна. Сите сакаа да ја споделат својата тага. Никој не славеше никаде и ништо во светот. Со исчезнатите празници беше исчезнала и можноста луѓето да се собираат и забавуваат заедно со своите семејства, со пријателите и блиските.


– Т–И–Ш–И– Н–АААААААААА!!! – извика силно Џони, за да воведо ред. – Ајде да се слушаме еден по еден. Господине Орел од Нигерија, Вие сте на ред.

И Орелот брзо започна да раскажува:

– Имаме различни фестивали на различни религии и племиња во мојата родна Нигерија. Но, сега не можеме да ја дочекаме Новата година на 31 декември. Можете ли да замислите? Покрај сите огномети, исчезна и свечената и гламурозна облека од гардеробата на луѓето.

И од продавниците! Тоа е како некој или нешто да поминало со детектор за гламур. И откако овој уред, кој не знам дали постои, ја открил и најситната светка во гардеробата, сè исчезнало во истата секунда – заврши орелот ужаснат. Тој се потпре на рамото на следниот раскажувач и така како да ја предаде штафетата за раскажување.

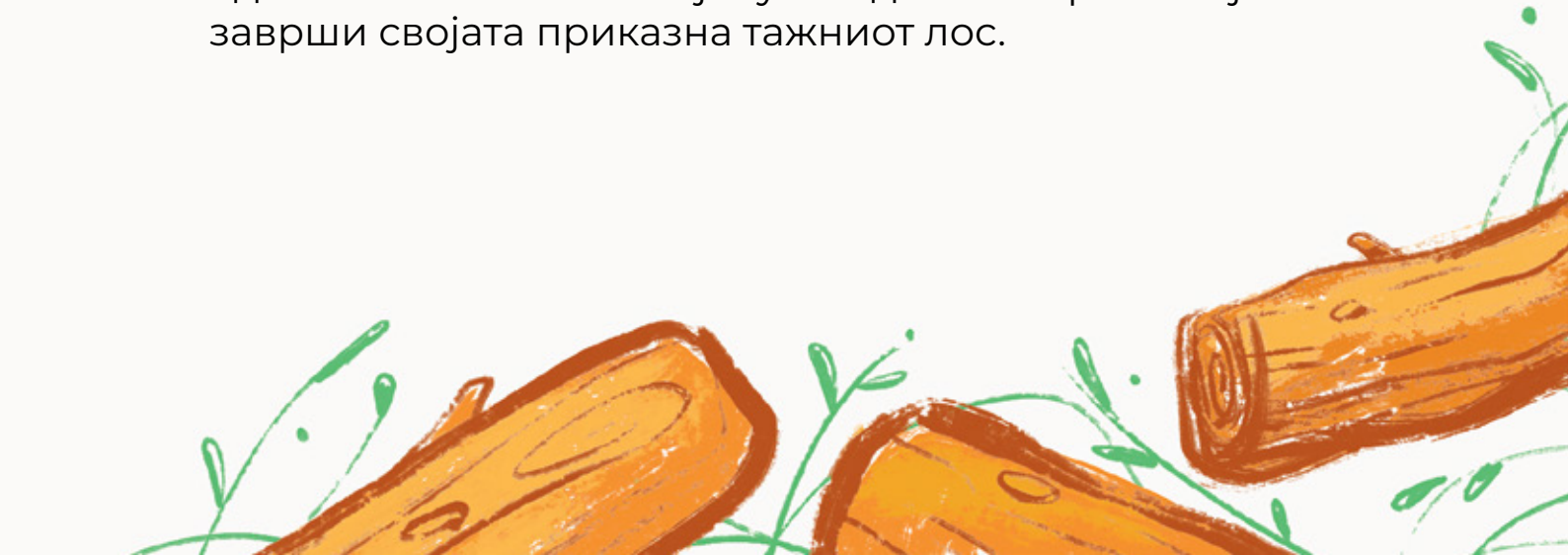
– Дозволете ми да ви кажам за Чешка - почна да



зборува една вистинска и многу добра вештерка. - Сите во Чешка веруваат дека ноќта на 30 април спрема 1 мај е магична.

Се собираат и млади и стари, подготвуваат големи купишта дрва на плоштадите во градовите и селата. На врвот на овие клади ставаат вештерка направена од слама или хартија. Не вистинска, се разбира. Тие веруваат дека ние вештерките ја огржуваме зимата и студот наоколу, а ако запалат лажна вештерка таа ноќ, силата на студот ќе ослабне и времето ќе се стопли. Отсекогаш било така... освен оваа година. Некој ги украде сите дрва за огрев, не можеме да направиме големи клади и топлото време не може да дојде. Насекаде е толку студено што мрсулчињата на децата замрзнуваат уште пред да ги излижат. И да ви кажам искрено и мене ми е доста од постојаното ладно време.

– И ние имаме проблем со летото - продолжи еден лос со шал од поларна светлина. - Во мојата родна Шведска летото го дочекуваме со еден од најомилените празници –Midsommar (Фестивал на летната краткоденица). Се празнува во првиот петок по летната краткоденица. Свеченостите започнуваат околу пладне и продолжуваат до утрото наредниот ден. Се собираат семејства и пријатели, танцуваат, пеат, играат... Секаде е украсено со венци од диви цвеќиња, шарени ленти и зеленило од шумите. Сега што мислите што се случи? Некој ги изел сите цвеќиња. Не можам ни брош од ситна виолетова темјанушка да си направам - ја заврши својата приказна тажниот лос.




Очајот во трпезаријата на планинарскиот дом растеше.

– А во Египет да ви кажам што се случи... Едноставно не е за кажување – започна Камилата. – На Рамазан Бајрам (Eid al-Fitr) – еден од најважните празници за сите муслимани ширум светот - целата храна исчезна. Ќе си помислите, може да се живее без храна, но не е така. Тоа е празник со кој се одбележува крајот на светиот месец Рамазан - околу 30 дена сериозен пост. Точниот број на денови зависи од Месечината, бидејќи муслиманските празници се слават според лунарниот календар. Ве потсетувам - пост е кога не можете да јадете секаква храна во секое време. Речиси сите луѓе во текот на овој месец (со исклучок на деца, трудници и болни) можат да јадат и пијат вода само пред изгрејсонце и по зајдисонце. Почетокот на постот започнува по првиот повик во утринските часови. Муслиманите со постот го прочистуваат не само телото, туку и душата. Рамазан Бајрам е празникот кој го означува крајот на овој пост. За празничната трпеза се подготвуваат најразлични јадења - јадења со месни производи, слатки, пити, палачинки со мед, мармалад или џем, баклава, алва, сутлијаш (засладен ориз со млеко) итн. Децата ги поздравуваат своите родители и роднини и бараат прошка од нив. Не можеме да славиме без вкусна храна. Не можеме да ја споделиме оваа радост со нашите семејства.

Камилата многу се растажи.

Козата ја погали со копитото и таа почна да зборува:





– Прво, извинете што зборувам малку неразбирливо. Наполнив 6 години и сега ги менувам млечните заби. Сега зборувам како мојата баба – Една Мудра Коза која прочитала еден камион книги и има една прекрасна внучка – јас :) . Но, да се вратам на проблемот во мојата татковина. Што се случи? Во магла која мирисаше на расипани јајца исчезна целата волна, сиот конец и сите врвци од домовите на луѓето.

Ќе речете: „Што толку страшно се случило?“.

- Објаснувам: со нив во Бугарија ние правиме мартинки. Станува збор за нараквици од испреплетен бел и црвен конец кои ги разменуваме на 1-ви март. Празникот се вика Баба Марта и го симболизира почетокот на затоплувањето на времето и приближувањето на пролетта. Пред 1ви март, сите луѓе во Бугарија прават мартинки и си ги подаруваат на денот на празникот - за здравје, плодност и во чест на пролетта што доаѓа. А вие сите, сигурна сум, знаете што е пролет, без разлика што нема секаде таква сезона.

-Тогаш природата се буди по студената зима. Дрвјата цветаат, цвеќињата никнуваат, станува потопло. Ластовичките и штрковите доаѓаат од југ... Африка поточно. Таму е топло, додека кај нас е студено. И...

– Имам прашање! –го прекина раскажувањето на Козата нашиот пријател Мусаленко. – Кажи ми повеќе за мирисот на расипани јајца што рече дека си го помирисала?

Но, пред да одговори Козата, во разговорот се вклучи и следниот претставник од Организацијата на



празниците во светот.

– Оваа смрдеа се почувствува и ноќта пред карневалот во Куба – зуеше како комарец, најмалото Колибри на светот. – Во Куба имаме неколку големи карневали во лето - во главниот град Хавана и во Сантијаго де Куба, кој е стариот главен град на нашата чудесна земја. Нашите карневали се како богата палета на бои и се еден вид натпревар на различните училишта за танц од целата земја: салса, румба, ча-ча-ча... :) За време на овие карневали, улиците се полни со луѓе кои носат шарени маски, шарени костими и широки насмевки. Свеченостите траат со денови. Сите се среќни. Но не и ова лето! Не знам како исчезнаа сите костими, маски, украси за празникот, сè како да исчезна со помош на злобно и незадоволно од животот магично стапче. Што згора на тоа мириса на расипани јајца.

Сите гости на состанокот повторно кренаа силен шум, прекинувајќи се меѓусебно. Имаше толку многу суштества од сите земји со безброј фестивали кои повеќе не можеа да се слават.

Камбаната на планинарскиот дом засвони силно. Галебот Џони итро реши да го искористи својот планински спасувачки звук за да воведи тишина.

– Од самиот почеток на приказните, се сомневав дека Злаја и Лошан имаат замешано рака, па гури и гваесет прсти и четири раце, во овој хаос. – рече замислено Мусаленко. – Џони, дали има некој начин да не одведеш кај поглаварот на вашето племе на галеби.

Сум читал некаде...

– И на мене баба ми Една Мудра Коза – го прекина Козата со кацига и ламба на главата, која освен што сака многу да зборува, сака и многу да прекинува. – Па, баба ми читаше за шамани, поглавари и други такви најважни луѓе во секое племе. Палат оган, танцуваат околу него, пеат неразбирливи песни и некако успеваат да ја предвидат иднината, да видат во минатото, да разберат што им кажуваат Месечината, Сонцето, ѕвездите, планинските извори...

Мусаленко возбудено продолжи:

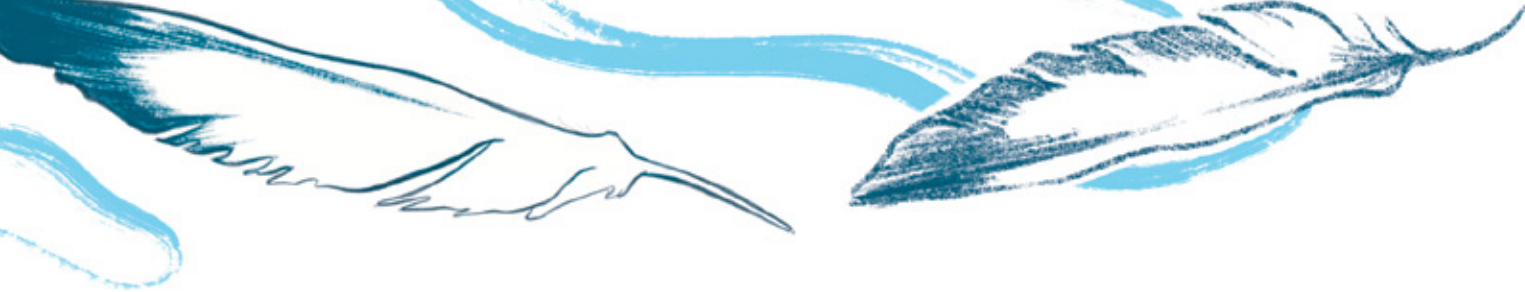
– Да, да... такво нешто треба да е. Верувам дека поглаварот на племето галеби ќе ни помогне. Џони - се сврте Мусаленко кон галебот, - можеш ли да направиш сите, да станеме скоро невидливи и мали и да не однесеш на грб во твоето племе?

– Имам подобра идеја – рече Џони. – Одете со ноќната жичара кај домот и ќе ве чекам на долната станица. Таму има таен шумски аеродром што ќе ни се најде.

Сите брзо се качија на жичарата. Патувањето траеше повеќе или помалку. Никој не разбра. И кога се симнаа на долната станица на жичарата, бидејќи онаа до планинарскиот дом „Мусала“ се нарекува горната станица, забележаа голееееем бееел авиооон.

– Повелете на „Џони Air“ – сите слушнаа познат глас.
– Јас сум вашиот галеб кој може да се трансформира во подморница, паралелопипед и... во авион. Малку повеќе пердуви има во овој авион, но важно е дека





ќе ве собере сите и безбедно ќе патувате каде и да сакате. :)

Сите мали суштества - Мусаленко, Мар, Светулката од Јапонија, Веселата бубашваба од насекаде, Дождовниот црв од Норвешка, Една Зла мува од една измислена земја и најмалку 45 други познати и непознати мали суштества скокнаа во џебот на еден шарен слон од Индија облечен во комбинезон. Тоа беше единствениот начин на кој малите бубачки можеа да патуваат во авионот без да бидат згазени, наседнати или удавени во солзи.

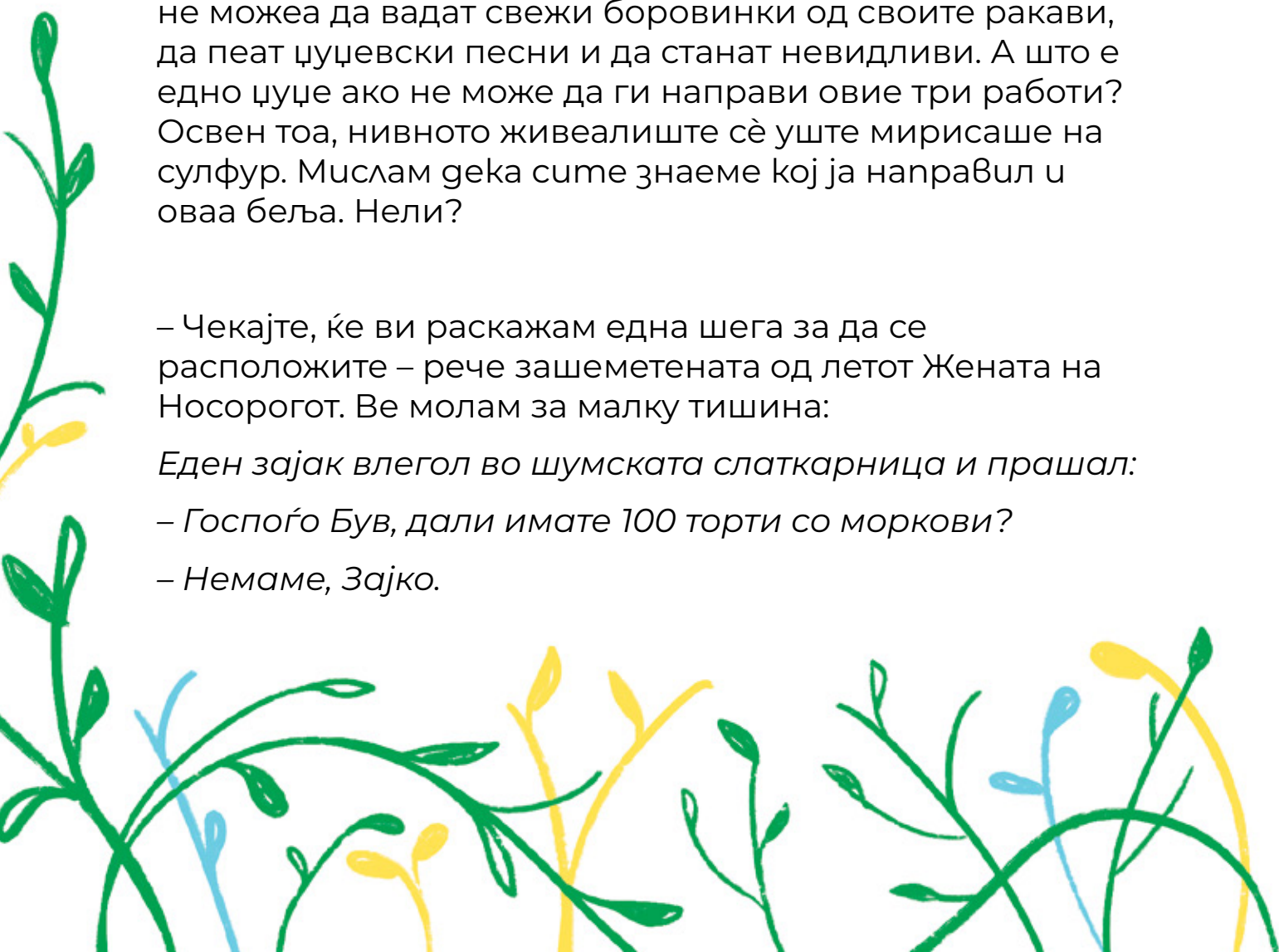
Зошто го споменуваме? Во авионот се беше населила и една многу убава Жална врба. Таа постојано плачеше за џуџињата што живеат во нејзините корени. Испадна дека некој им ги украде малите капи, без кои џуџињата не можеа да вадат свежи боровинки од своите ракави, да пеат џуџевски песни и да станат невидливи. А што е едно џуџе ако не може да ги направи овие три работи? Освен тоа, нивното живеалиште сè уште мирисаше на сулфур. Мислам дека сите знаеме кој ја направил и оваа беља. Нели?

– Чекајте, ќе ви раскажам една шега за да се расположите – рече зашеметената од летот Жената на Носорогот. Ве молам за малку тишина:

Еден зајак влегол во шумската слаткарница и прашал:

– Госпоѓо Був, дали имате 100 торти со моркови?

– Немаме, Зајко.







Другиот ден повторно дошол:

– Госпоѓо Був, дали имате 100 торти со моркови?

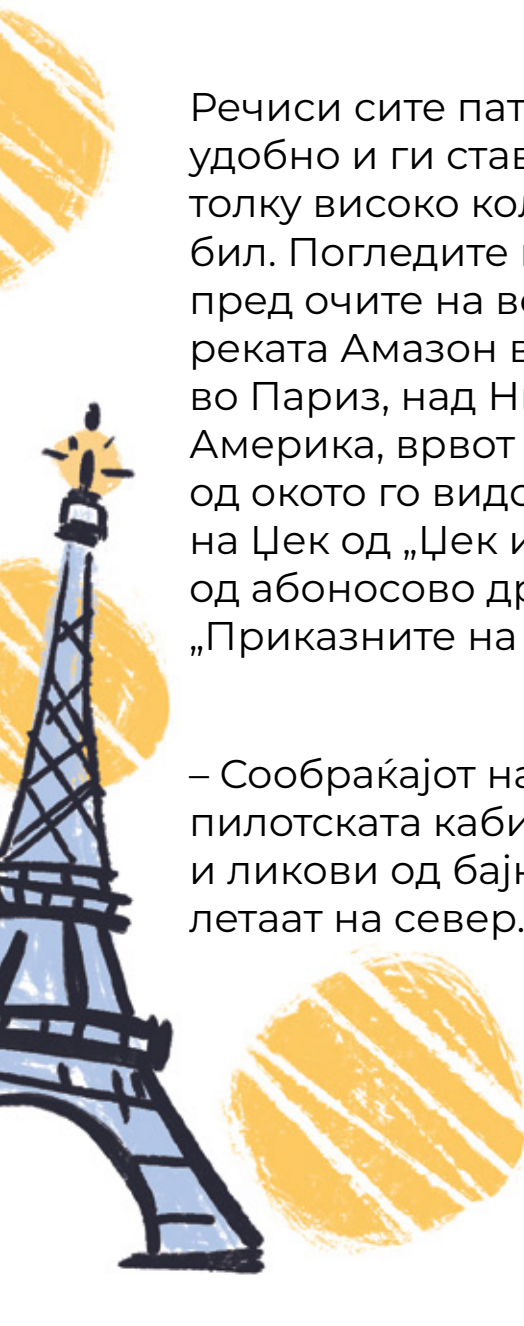
– Немаме, Зајко.

Третиот ден одлучиле да му направат 100 торти со моркови, па дошол Зајко повторно:

– Госпоѓо Був, дали имате 100 торти со моркови?

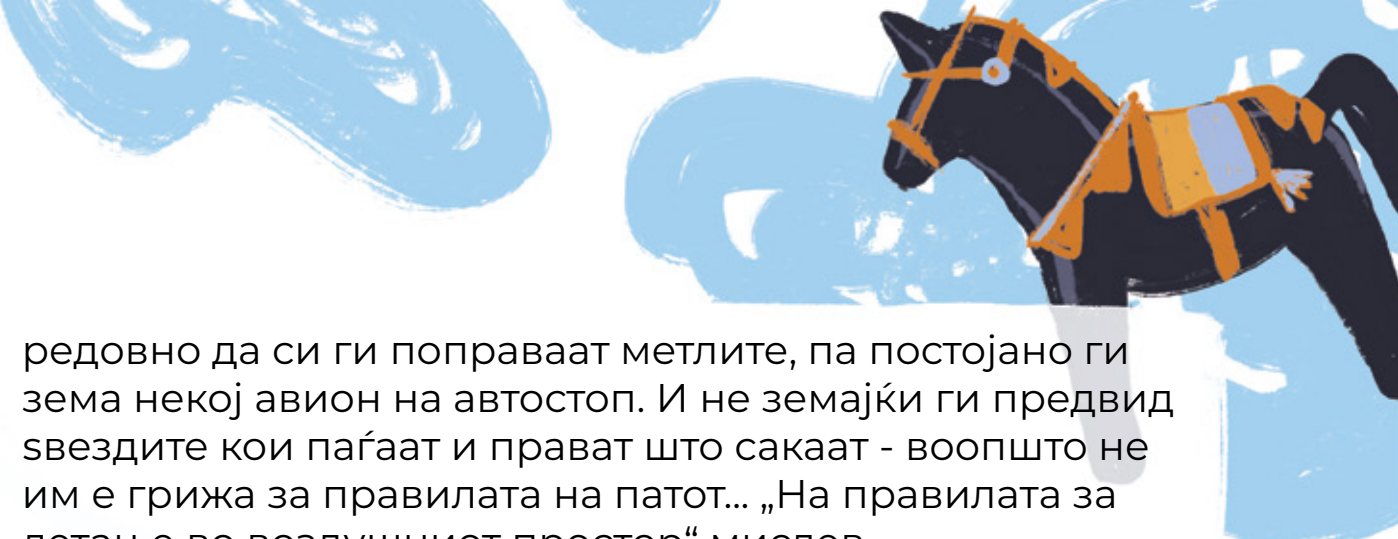
– Имаме, Зајко.

– Леле, што ќе правите на толку торти со моркови :)



Речиси сите патници се расположија. Тие седнаа удобно и ги ставија појасите. Авионот се издигна толку високо колку што никој од патниците досега не бил. Погледите и пејзажите почнаа да се менуваат пред очите на возбудените патници. Летаа преку реката Амазон во Јужна Америка, над Ајфеловата кула во Париз, над Нијагарините водопади во Северна Америка, врвот Килиманџаро во Африка, со аголот од окото го видоа стеблото од израснато зрно грашок на Џек од „Џек и зрното грашок“ и еден летачки коњ од абносово дрво - и него треба да го знаете од „Приказните на Шехерезада“ - за малку ќе ги собореше.

– Сообраќајот на небото е доста густ - рече Џони од пилотската кабина на авионот. – Има летечки теписи и ликови од бајките, птици кои летаат на југ, други кои летаат на север. Вештерките не можат да се навикнат



редовно да си ги поправаат метлите, па постојано ги зема некој авион на автостоп. И не земајќи ги предвид ѕвездите кои паѓаат и прават што сакаат - воопшто не им е грижа за правилата на патот... „На правилата за летање во воздушниот простор“ мислев.

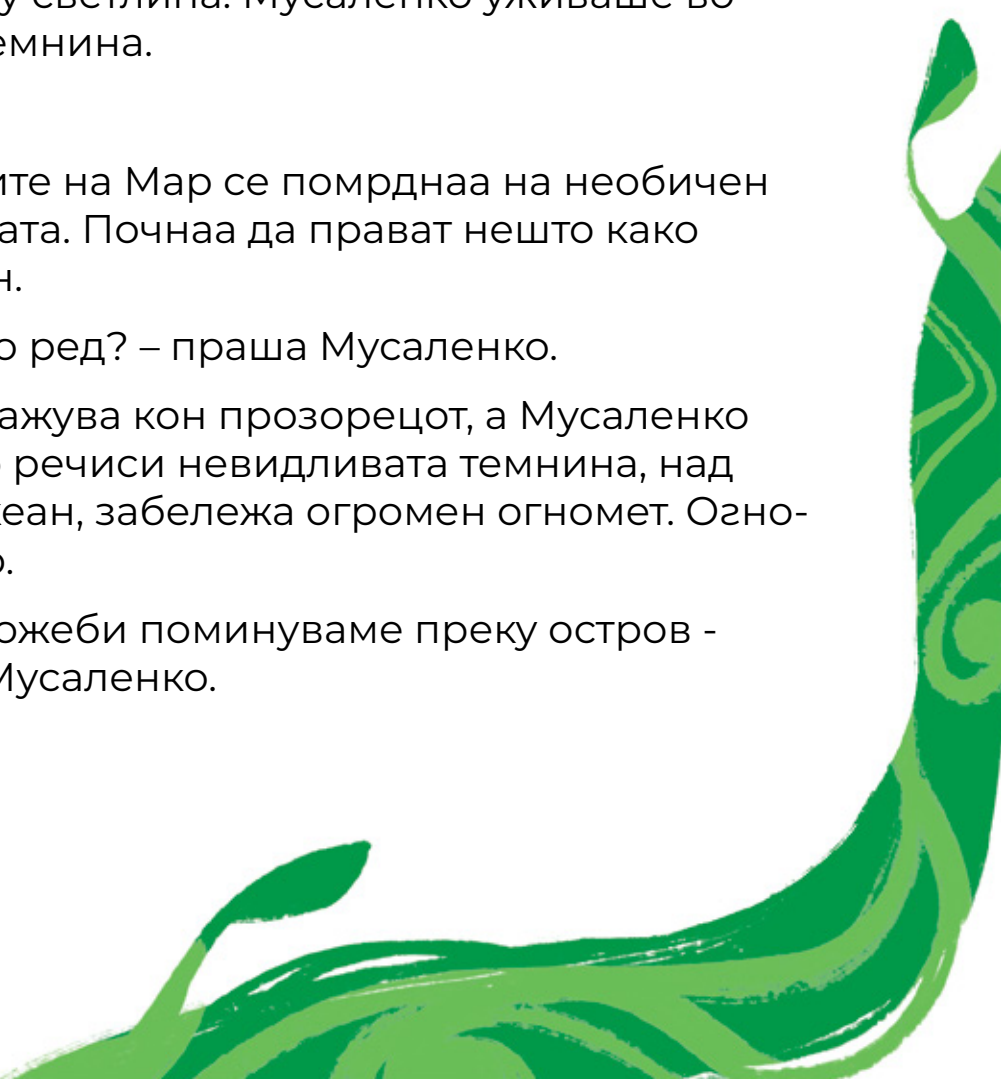
Мусаленко напнато стоеше во џебот од комбинезонот на шарениот слон. Реши малку да излезе од таму, да се размрда. Тој едвај чекаше да слетаат и да сретне некој од племето галеби кој би можел да им даде насоки каде да одат и како да ги откријат злосторниците. Скокна од џебот со малите ножиња и заедно со Мар, со малите шепа, зачекорија помеѓу седиштата на авионот. Стигнаа до едно прозорче и се загледаа – само што се беше стемнило. Минуваа преку безграничен океан, а некаде далеку на хоризонтот последните сончеви зраци крагеа уште малку светлина. Мусаленко уживаше во оваа претстојна темнина.

Одеднаш, мустаќите на Мар се помрднаа на необичен начин – дури и двата. Почнаа да прават нешто како мексикански бран.

– Мар, дали е се во ред? – праша Мусаленко.

Мар почна да покажува кон прозорецот, а Мусаленко почна да зјапа. Во речиси невидливата темнина, над безграничниот океан, забележа огромен огномет. Огномет среде ништо.

– Што ти е, Мар, можеби поминуваме преку остров - безгрижно рече Мусаленко.



Но, во моментот кога го кажа тоа, почувствува мирис на расипани јајца што веднаш му даде до знаење што треба да направи.

– Брзо, Џони! Слетуваме! - Мусаленко речиси заповеднички се сврте кон Џони.

– Нема шанси, момче! Тука има вода насекаде. Нема аеродром, или барем нешто слично. Јас мислам. Јас мислам. Размислувам... брзо размислувам, брзо размислувам... Еве! Готово! Смеслив! Земете го падобранот за мравки под пилотското седиште и скокнете со Мар.

Мусаленко го грабна падобранот, го стави на грб, го прегрна Мар и мајсторски скокна од авионот. Ветрот му засвири в лице, а тој леташе, ли леташе. Пред неговите очи почна да се формира фигура на огромен брод во облик на кит. Мусаленко го отвори падобранот и успешно слета на палубата веднаш зад еден огромен куп бела и црвена волна, конец и разни жици. Погледна наоколу и неговите очи буквално станаа големи како огромни палачинки со течна чоколадо. Секаде беше полно со секакви предмети: куп јајца речиси висок како Еверест, друг куп со карневалски костими, трет со розови цветови од јапонски цреши...

Мусаленко и Мар не можеа да им поверуваат на своите очи. Стоеја како замрзнати. Само смрдеата на расипани јајца ги врати во реалноста. Погледнаа наоколу и брзо тргнаа да се скријат кога слушнаа чекори што се приближуваат. Тогаш сфатија дека тие самите не се во


природна големина и дека се речиси незабележливи. Тивко стоеја покрај едно црвено бојадисано јајце и чекаа да видат кој се приближува.

– Лошан, да не останавме без огномет? – рече познатиот глас на Злаја. - Посакувам уште барем неколку милиони години да седам на палубата и да го гледам небото како свети со разнобојните ѕвезди.

– Мууу – рече Лошан, додека се шеташе во костим на крава. – Мислам дека имаме само за околу 1000 години. Позагрижувачка е количината на храна – баклава ќе имаме доволно само за уште 697 години. А јас сакам да јадам слатки работи додека слушам музика. И да слушам музика додека јадам слатки работи.

– Лошане, добро што дојдовме до оваа идеја да им ги украдеме празниците на сите луѓе. Никогаш не сум славела, никогаш не сум добила подарок, никогаш не сум седнала на маса со пријателите, зборот „насмевка“ ми е туѓ... А знаеш ли дека последната капка прелеа минатата Нова година. Наместо новогодишниот подарок - плишен був во дупка во дрво – што си го посакав минатата година, пристигна кутија со лигав зелен слајм со светки за гмечење. Да си играм и да се





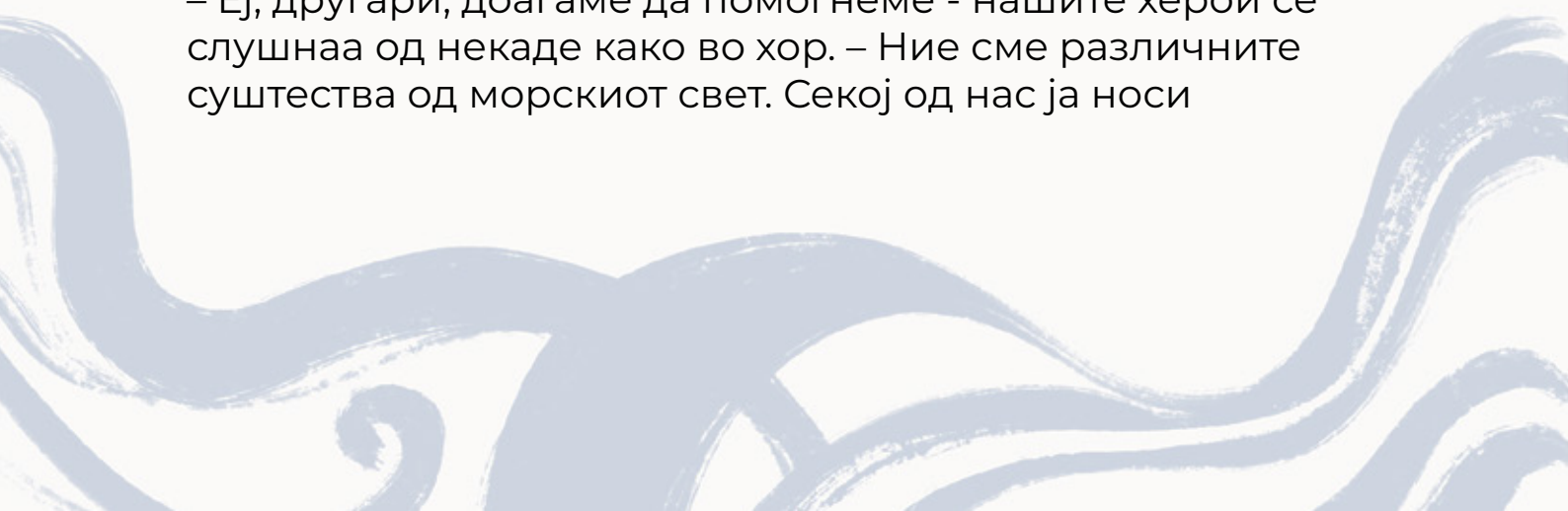
опуштам со него!!! Можеш ли да замислиш? Дури и јас, која сум одвратна, ова ми е...одвратно. Сега секој ген ќе ни биде различен празник. Или барем следните 697 години.

Додека го слушаше разговорот на двајцата злосторници, Мусаленко изгледаше малку тажен. Целиот овој голем хаос беше поради тоа што двајцата подлеци немаа пријатели и роднини и поради големото разочарување од погрешениот новогодишен подарок. Мусаленко имаше идеја.


– Мар, дојди брзо со мене - и двајцата се скрија во кабината. - Слушај ме внимателно, Мар. Специјално за Лошан и Злаја ќе измислиме празник, за да бидат среќни и да им ги вратат празниците на луѓето. Додека тие спијат ќе изградиме втор огромен брод од слатки бисквити за Лошан. Ќе го украсиме. Ќе направиме подароци. Ние сме вешти. Лесно ќе зашиеме був што се крие во својата дупка во дрвото и ќе снимиме прекрасна музика што ќе се слуша најмалку илјада години.

Мусаленко и Мар почекаа, Лошан и Злаја да заспијат и се фатија за работа. Но, тоа беше преголем план со премногу задачи за само една ноќ. Особено за малите раце на Мусаленко и уште помалите шепи на Мар.

– Еј, другари, доаѓаме да помогнеме - нашите херои се слушнаа од некаде како во хор. – Ние сме различните суштества од морскиот свет. Секој од нас ја носи








магичната моќ на морињата и океаните. Секоја риба, морски еж, алги, корали, сипи, ајкули и секое водно суштество на кое можете да помислите е дел од оваа сила.

Во еден миг на палубата скокнаа безброј видови риби, медузи, сирени... Почнаа да им помагаат на Мар и Мусаленко. Месечината светеше наоколу и им помагаше со мека бела светлина. Непосредно пред изгрејсонце сè беше подготвено. И од некаде, едно семејство октоподи дури успеаа да донесат новогодишна елка, која ја накитија со блескави венци и играчки и ја ставија на средината на новиот брод со бисквити.



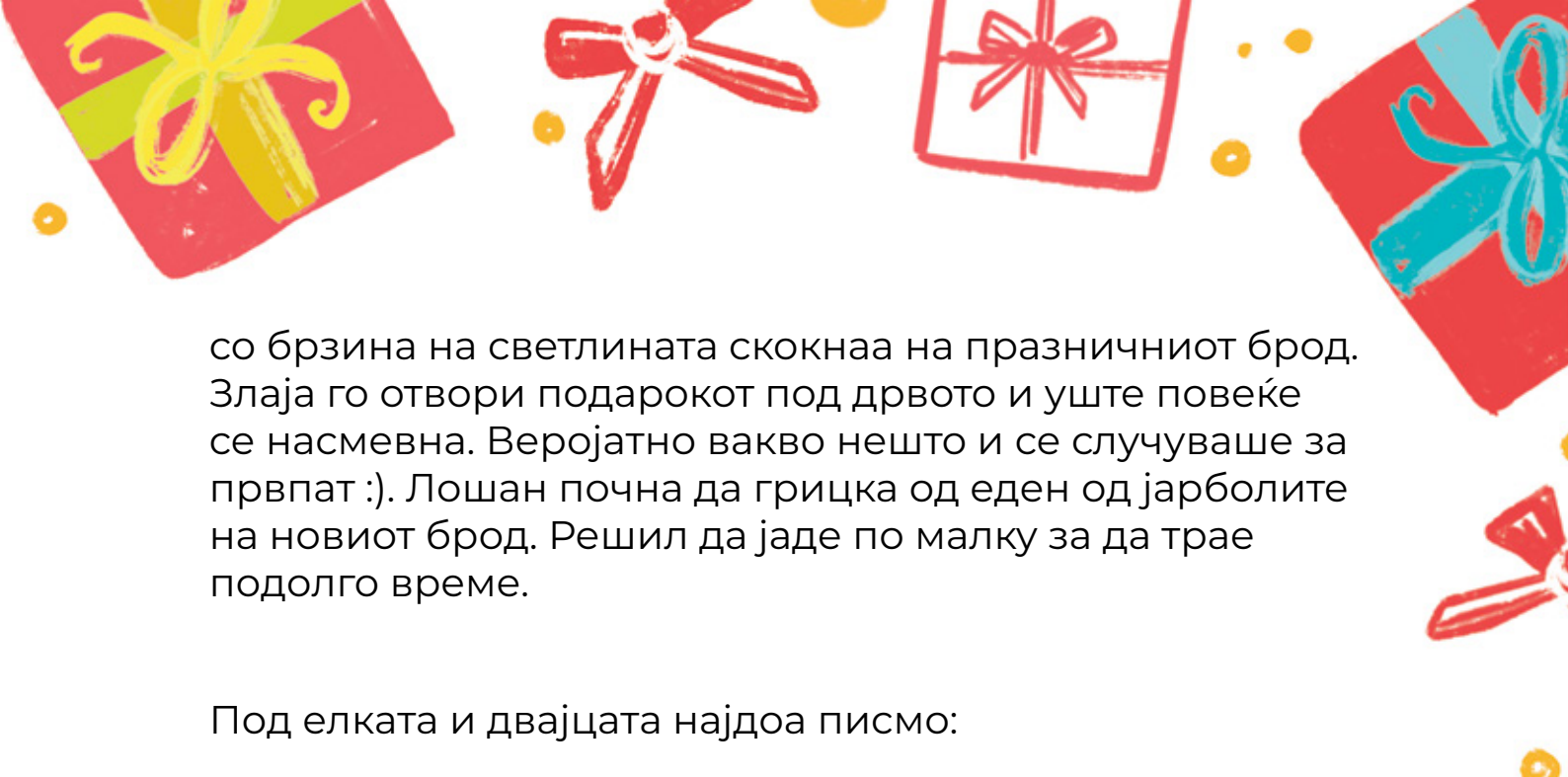
Сите успеаа да се скријат минута пред Лошан и Злаја да се разбудат и да излезат на палубата. – Злаја, дали го гледаш тоа што и јас? – рече Лошан збунето.

– „Честит Ден на И З Н Е Н А Д У В А Њ А Т А – со мала тешкотија прочита Злаја. И продолжи да чита: – „Ова е посебен празник за Злаја и Лошан. Се слави со насмевки и добра музика. На овој ден, барем еден близок пријател мора да биде пријатно изненаден“.

– Не можам да поверувам – со насмевка рече Злаја. – Брод од бисквити со празнични балони, празнични букви. Со елка на средина... Под неа има и подароци. Какво неверојатно изненадување!

Двајцата уште повеќе мирисаа на сулфур од возбуда и





со брзина на светлината скокнаа на празничниот брод. Злаја го отвори подарокот под дрвото и уште повеќе се насмевна. Веројатно вакво нешто и се случуваше за првпат :). Лошан почна да грицка од еден од јарболите на новиот брод. Решил да јаде по малку за да трае подолго време.


Под елката и двајцата најдоа писмо:

„Здраво, Злаја и Лошан!

Јас сум духот на празникот создаден специјално за вас. Се вика „Празникот на изненадувањата!“. Се слави кога сакате и онолку пати колку што сакате. Препорачувам најмалку два пати неделно. Изненадете се прво себе си, а потоа сите живи луѓе и суштества со нешто - љубезен збор, блескаво пенкало, бонбона, печени фјастаци, броило за електрична енергија, цвеќе во саксија, бисер за ланче, чаша вода... Изненадувачки, можете да напоите некој тажен кактус со солзите на жалните врба или да нахраните мравки со трошки од свежо печен леб. Идеите се насекаде околу вас и запомнете: правењето добра е одлична идеја. Затоа што ќе ви се врати како добро - некако и некогаш □

Имајте убав Празник на изненадувањата!

Ваш Дух на празникот“



И веднаш по завршувањето на писмото, исчезнаа сите купишта волна, јајца, баклави, карневалски костими, огномет, храна и што уште не и се вратија на своите места.

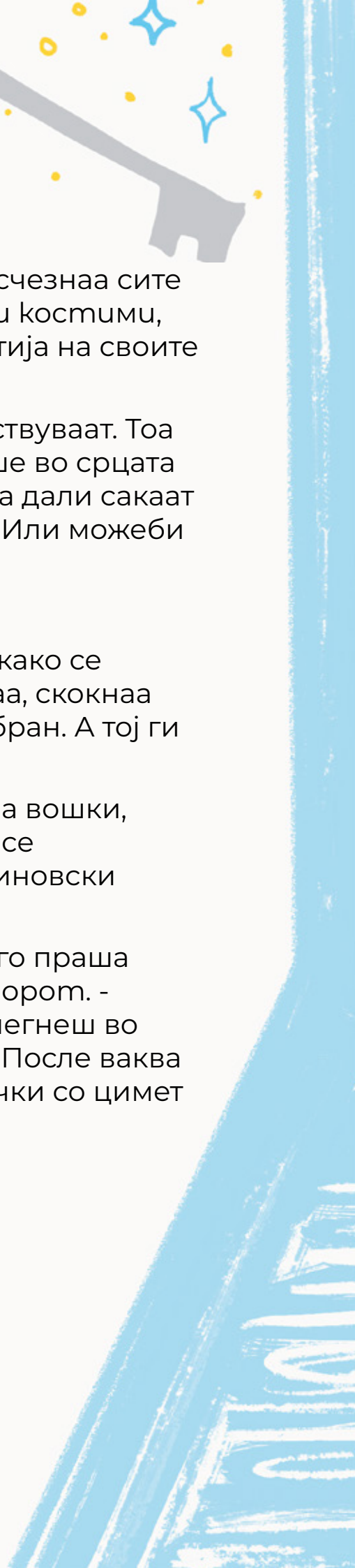
Злаја и Лошан не беа сигурни како се чувствуваат. Тоа секако беше нешто ново што им трепереше во срцата и стомакот... Не знаеја што е тоа, и не знаеја дали сакаат наскоро да помине. Можеби биле гладни. Или можеби прејадени?

И додека двајцата злбници се прашуваа како се чувствуваат, Мар и Мусаленко се погледнаа, скокнаа од бродот и се искачија на врвот на еден бран. А тој ги однесе директно дома :) .

Двајцата пријатели, сè уште со големина на вошки, стоеја надвор од нивниот дом. Мусаленко се прашуваше како да ја отвори вратата со циновски изглед со малиот клуч во рацете.

– Дома е најдобро, нели, Мар? Мусаленко го праша својот пријател, иако тој го знаеше одговорот. - Особено ако можеш да си отклучиш и да легнеш во својот кревет и да спиеш дооолго, долго. После ваква авантура, можам да ги изедам сите ролнички со цимет на светот и да спијам барем 1001 ноќ.

Гласот на Џони дојде од некаде близу.
Галебот слета во близина:

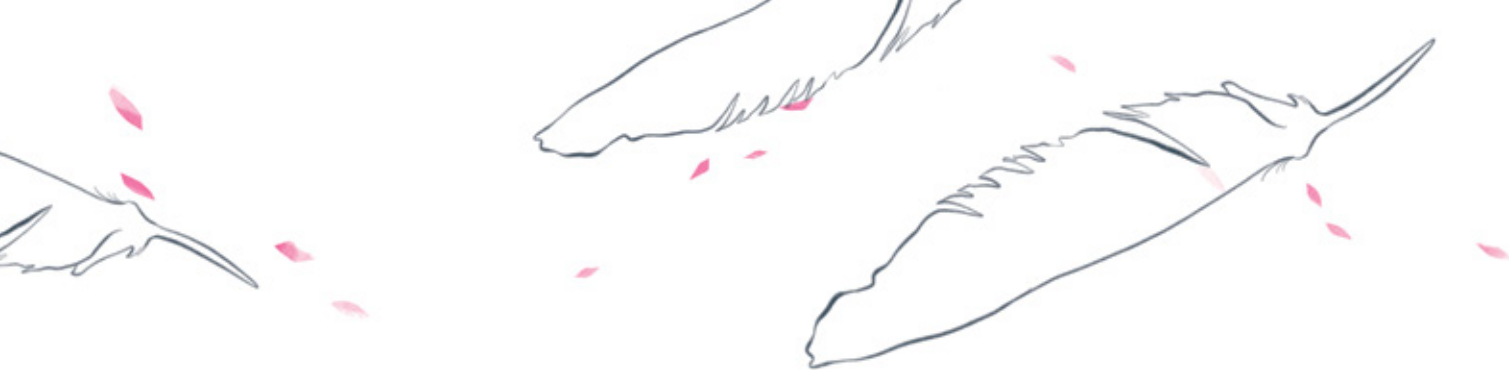




– Другари, во име на Организацијата на празниците во светот, доаѓам да ви се заблагодарам. Без ваша помош, не би можеле да го поминеме овој празничен хаос. Речиси сè е во ред во човечкиот свет сега. Ајде подгответе се да ве покакам повторно за да ви ја вратам вашата вистинска големина.

Мусаленко и Мар повторно станаа големи како и обично. Мусаленко успеа да го отклучи својот дом. Погледна наоколу - се беше на свое место. Брзо ги изми забите, ги облече пижамите и легна во мекиот кревет. Тој тивко ги затвори очите и пред да заплочи во земјата на сонштата, помисли: „Благодарен сум за сè што ни се случува на мене и на Мар. Имам среќа што имам толку верен и близок пријател со кој можеме да поминеме низ секакви авантури“.





@Musala Soft

Стефка Огњанова – автор, 2022

Јавора Енчева – визуелна адаптација
и илустрации, 2022

Александра Ботева и Јоана Иванова – генератори
на идеи, 2022

